

Slovo k povzbuzení na sobotu 10. dubna 2021, na Sobotu velikonoční
Biblická čtení: Sk 4,13-21; Ž 118; Mk 16,9-15

Milé sestry, milí bratři,

dovolte dnes, v předposlední den velikonočního oktávu (zítrejší druhou nedělí velikonoční již skončí), dvě krátké a navíc spolu související poznámky k oběma dnešním biblickým čtením.

V prvním pokračujeme v postupné četbě Skutků apoštolů, v četbě novozákonního svědectví o životě prvotní církve a tajemném působení Krista zmrtvýchvstalého v ní. Petr a Jan byli krátce po Letnicích chrámovou stráží zatčeni a následně uvězněni; ne snad proto, že se jejich prostřednictvím stal zázrak uzdravení chromého žebráka, ale především protože otevřeně hlásají Ježíše Krista, původce tohoto zázraku. Velerada apoštolům přísně zakazuje hlásat Ježíše jako Božího Mesiáše, k němuž navíc směřuje celý Starý zákon, Petr s Janem na to odpovídají «Sud'te sami, zda je to před Bohem správné, abychom poslouchali více vás než Boha. Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli».

Jistěže jejich slova můžeme a máme číst nejprve jako krásný projev apoštolské statečnosti, věrnosti vlastnímu svědomí, věrnosti víře v Boha a jeho dobré vůli. Tím vším také reakce apoštolů je. Ale neméně důležité je i odůvodnění jejich statečnosti. Vychází z nemožností nesvědčit o tom, co na vlastní oči viděli a na vlastní uši slyšeli, nemožností popřít samu skutečnost, kterou jim bylo dáno poznat. Aspoň oni sami tak svou neodklonitelnost od víry a hlásání Krista odůvodňují.

Zkušenost se vzkříšeným Kristem, skutečnost, že ho i Petr a Jan opravdu a neklamně potkali, je tak silná, že si ji nemohou nechat někým vzít, nic a nikdo je nemůže odklonit od toho, aby tuto pravdu žili a hlásali.

A právě to je nesmírně důležité svědectví, velké povzbuzení i pro nás. Nejen ke statečnému hlásání víry a především k jejímu žití, k životu podle svědomí osvíceného křesťanskou vírou, ale je to i povzbuzení ve víře samotné. Máme před sebou jasné přesvědčení apoštolů, že Kristus vpravdě z mrtvých vstal, zakládající se na skutečnosti, že ho jako Zmrtvýchvstalého opravdu potkali. I to nám dnešní první čtení připomíná...

V podobném povzbuzujícím duchu dnes můžeme číst i úryvek evangelijní. Otevíráme sepsání podle Marka, nejstarší a nejprůzračnější ze všech čtyř kanonických evangelijních svědectví, konkrétně samotný závěr evangelia (a můžeme zcela nechat stranou, že je některými biblisty považován za dodatek; podstatné je, že je součástí inspirovaného Božího slova). Je to jen několik veršů, ty ale v několika málo větách shrnují události velikonoční neděle a celých následujících čtyřiceti dnů, tedy události, které ostatní evangelisté líčí přeci jen v lečem podrobněji.

Markova průzračná jednoduchost je oslovující. Evangelium, radostná zvěst o Kristově zmrtvýchvstání není nějaký košatý mýtus antických učenců s barvitým popisem jednoznačných theofanií, ale jednoduché svědectví prostých lidí, kteří Krista po jeho vzkříšení skutečně potkali a jako očití svědci nám o něm podali svědectví. Každý to své, podle toho, jak kdo z nich Zmrtvýchvstalého potkal a vnímal. Proto jsou také evangelijní svědectví nejen prostá ale i pestrá, nelze je navzájem zcela synchronizovat, což je jedním z důležitých argumentů pro jejich pravdivost.

Velikonoční oktáv a potažmo celá velikonoční doba zpřítomňující Kristovo podivuhodné zjevení se, které se stalo faktickým počátkem křesťanské víry – bez setkání se Zmrtvýchvstalým by zůstala jen vzpomínka na ukřižovaného Ježíše, do kterého jeho učedníci, následovníci a mnozí další vkládali neuskutečněné naděje, že vysvobodí Izrael – , se i nám chce stát povzbuzením ve víře. Ve víře, že Pán Ježíš opravdu z mrtvých vstal, a že proto může (skrže křesťanství) tajemně přebývat stále mezi námi, že i my ho můžeme tajemně a skutečně potkávat.

Povzbuzení ve víře v Kristovo vzkříšení potřebujeme, protože nikdo z nás nemůže křesťansky věřit jen ve stálém pocitu nejistoty, zda tomu tak je, zda Ježíš opravdu z mrtvých vstal. Samozřejmě, že určitá nejistota k naší křesťanské víře bytostně patří, jak již bylo i v minulých dnech mnohokrát řečeno, samozřejmě, že naše víra má v sobě vždy i krásný kierkegaardovský rozměr vášnivé volby nejistého, ale přesto potřebujeme také prosté povzbuzení v pravdivosti své životní volby, ve skutečnosti jejího nejhlubšího důvodu, Kristova zmrtvýchvstání.

Už třeba jen proto, abychom v rozhodujících okamžicích mravního rozhodování, kdy proti sobě bude stát naše svědomí (osvícené evangeliem) a (nějaký nedobrý) tlak okolí nutícího nás k něčemu zlému, k faktickému zapření víry v Krista a dobro, k činům proti svědomí a proti Boží vůli, se zachovali (aspoň trochu) jako Petr a Jan před veleradou: «Sud'te sami, zda je to před Bohem správné, abychom poslouchali více vás než Boha. Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli»; je přece nemožné, abychom nežili podle toho, o čem očití svědkové událostí svědčí a co jsme i my v životě již tolikrát zakusili jako pravdivé, abychom nežili podle Kristova vzkříšení...